

MAŠNI NAMENI

P.9. Apolonija,d. **PO 18.+Mirko Kočever 30.d.**

T.10. Sholastika,d. **PO 18.+Janez Hlebec**

S.11. Lurška Mati Božja **PO 18. v čast Lurški Materi B.**

Č.12. Evlaliya,m. **PO 7.zj.+Danica Marič 7.d.**

P.13. Jordan,r. **PO 18.+Jakofčič (KR 5)**

S.14. Valentin,d. **PO 18.+Jože Žnidaršič obl.**

N.15. 6. MED LETOM **PO 7. za farane**
PO 10.+Tone Brinc obl.

P.16. Julijana,m. **PO 18.+Julij Pezdirc obl.**

T.17. Silvin,š. **PO 18.+Ivanka Šimec obl. (GR 66)**

S.18. Pepelnica **PO 18. po namenu**

Č.19. Konrad,s. **PO 7.zj.+Darja Štrucelj**

P.20. Sadot,m. **PO 18.+Križan (Šentilj)**

S.21. Peter D.,š. **PO 18.+Martina Simčič**

N.22. 1. POSTNA **PO 7. za farane**
PO 10.+Jožefa in Janez Kralj obl.

*Ne upam si govoriti
o tebi, Gospod.
Toda moral bi jim
govoriti, pa ne s
hladnimi, oddaljeni-
mi besedami, kakor
bi pripovedoval
zgodovinsko zgodbo
o Napoleonu, ampak
z živim prepričanjem
svojega srca, kakor
more edino prijatelj
govoriti o svojem
prijatelju.
Gospod ali bi moral
tedaj tvegati svojo
glavo, ali bi moral
svojo svetilko
potegniti izpod mer-
nika, kjer sem jo
ljubosumno skrival,
da bi jo postavil na
svetilnik, da bo sveti-
la vsem, ki so v hiši?*

Ljudje velikokrat
mislijo, da mora biti
človek, ki hoče posta-
ti luč in sol, veliko
boljši od drugih, neke
vrste nadčlovek, ki da
je popoln. To ni res!

Če hoče človek pri-
čevati zate, ni treba,
da je "boljši od dru-
gih", le čisto pre-
prosto mora prizna-
ti, da bi brez tebe bil
še slabši.

Upati si mora reči:
"Kar sem, dolgujem
njemu!" Upati si
mora reči:
»Gospod, daj da
postanem luč zemlje
in sol sveta, ker bom
rad pričeval o tebi!«

M. Francoise

Župnija Podzemelj OZNANILA

8.2.2026 leto XVI št. 3

France Prešeren

Pevcu

*Kdo zná
noč temno razjásnit, ki tare
duha!*

*Kdo vé
kragulja odgnati, ki kljuje srce
od zora do mraka, od mraka
do dné!*

*Kdo učí
izbrisat 'z spomina nekdane
dni,
brezup prihodnjih oduzét
spred oči,
praznôti ubežáti, ki zdánje
morí!*

*Kako
bit óčeš poet in ti pretežkó
je v prsih nosít al pekel, al
nebo!*

*Stanu
se svojega spomni, trépi brez
miru!*

B E S E D A O B E S E D I

5. NAVADNA Mt 5,13–16

NAJ V NAS NIKOLI NE ZMANJKA SOLI IN LUČI

Kaj mora storiti kristjan, da v njem ne bo zmanjkalo soli, luč pa ne bo oslabela, da ne bo zmanjkalo olja v svetilki? Kaj je kristjanova baterija, ki osvetljuje? Preprosto: to je molitev. Lahko počneš mnogo stvari, narediš veliko del, tudi del usmiljenja, lahko narediš veliko pomembnih stvari za Cerkev, za univerzo, za bolnišnico ... in postavili ti bodo celo spominsko ploščo kot dobrotniku; a če ne moliš, bo vse to nekoliko mračno ali pa temno. Koliko del postane temnih zaradi pomanjkanja luči, zaradi pomanjkanja molitve. Kar ohranja in daje življenje krščanski luči, kar ga razsvetljuje, je molitev. Resna molitev, molitev čaščenja Očeta, hvalnica Trojici, zahvalna molitev, molitev kot prošnja Gospodu – a biti mora molitev srca. To je olje, to je baterija, ki oživilja luč.

Podobno je tudi s soljo, ki ne daje okusa sama sebi. Sol postane sol, kadar se dá. To je druga kristjanova drža: dati se. Dati okus življenju drugih, dati okus mnogim stvarim s sporočilom evangelija. Dati se. Ne ohranjati samega sebe. Sol ni za kristjana, ampak za to, da jo daje. Kristjan jo ima, da jo dá. Sol je za (raz)dajanje. Tako luč kot sol sta torej za druge, ne sami zase.

Seveda se lahko ob tem vprašamo, kako dolgo lahko trajata sol in luč, če se dajemo brez prestanka. Tukaj pa vstopa moč Boga. Kristjan je namreč sol, ki mu jo je Bog poklonil pri krstu. Dana ti je bila kot dar in se ti še kar naprej poklanja, če jo tudi ti daješ naprej; če svetiš in se daješ. Nikoli je ne zmanjka.

Sveti s svojo lučjo, a varuj se pred skušnjavo, da bi osvetljeval samega sebe. Naj nam vsem pomaga Gospod, da bomo vedno skrbeli za luč, da je ne bomo skrivali, ampak postavljali visoko, a hkrati na pravo mesto. In da bomo ob tem prava mera soli v svetu, v katerem živimo.

Po: E. Mozetič

6. NAVADNA Mt 5,17–37

»NE RAZVEZAT, AMPAK DOPOLNIT«

Jezus ne želi odpraviti zapovedi, ki jih je Gospod dal po Mojzesu, temveč jih želi dopolniti. Takoj zatem doda, da ta dopolnitev zahteva še večjo pravičnost, pristno izpolnjevanje.

Jezus tistemu, ki hodi za njim, predlaga popolnost ljubezni. Takšno ljubezen, katere edina mera je, da nima mere, ki gre onkraj vsakega preračunavanja. Ljubezen do bližnjega je tako temeljna drža, da Jezus zatrdi, da naš odnos do Boga ne more biti pristen, če se ne želimo spraviti z bližnjim: »Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti dar tam pred oltarjem, pojdi in se najprej spravi s svojim bratom.« Zato smo poklicani spraviti se z našimi brati, preden izrazimo svojo pobožnost Gospodu v molitvi.

Iz tega razumemo, da za Jezusa ni pomembno samo izpolnjevanje predpisov in zunanje obnašanje. On gre h korenini Postavi in se predvsem osredotoči na namen ter s tem na človekovo srce, iz katerega izhajajo naša dobra ali slaba dejanja. Za dosego dobrega ter poštenega obnašanja ne zadostujejo pravni predpisi, temveč je potrebna globlja motivacija, izraz skrite modrosti, Božje Modrosti, ki jo lahko sprejmemo po Svetem Duhu. Mi se lahko po veri v Kristusa odpremo delovanju Duha, ki nas napravlja sposobne živeti Božjo ljubezen.

V luči tega nauka dobi vsak predpis svoj polni pomen, kot zahteva ljubezni. Vsi pa se združijo v največjo zapoved: »Ljubi Boga z vsem srcem in ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe.«

Dodati pa je še potrebno, da če so bile v Stari zavezi zapovedi tiste, ki so vodile ljubezen, je v Novi zavezi ljubezen tista, ki naj bi vodila zapovedi. Kakor je razumel sv. Avguštin: »Ljubi in delaj, kar hočeš.« V pogledu na to novost so se farizeji in pismouki uprli. Kako težko je biti drugačen od njih.

Po: E. Mozetič

OBVESTILA

Kmalu bomo začeli postni čas. To je čas milosti in sprobrnenja. Lepo vabljeni k sveti maši in k obredu pepeljenja na pepelnično sredo.

Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš.

Spreobrne se in veruj evangeliju.

Namen postnega časa

Postni čas je bil od vsega začetka čas intenzivne duhovnosti. Papež Leon Veliki je postni čas imenoval velike duhovne vaje vse Cerkve. Vse spokorne vaje so bile usmerjene na doživljanje Kristusove velikonočne skrivnosti. V tem času so skrbeli ne samo, da so več molili, temveč tudi, da so bolje molili, veliko so brali in razlagali Sveto pismo.

V tem času naj bi torej poglobili krščansko življenje, bolj pristno zaživel tisto življenje, ki smo ga prejeli pri krstu. Uspešno sredstvo za poglobljanje krščanskega življenja pa je tudi pokora, ki po večstoletnem izkustvu ureja strasti; dviga duha, vliva moč in zagotavlja zmago. Pokoro imajo v vseh časih skoraj v vseh religijah v časti in jo tesno povezujejo s človekovim notranjim verskim čutom.

Pokora, ki nam jo Cerkev v postnem času še posebno priporoča, je po svojem bis-

tvu spreobrnjenje, duhovna prenova, obrat človeka od ničevosti in obrnitev k Bogu. Zato pa je pokora težka, boleča, a hkrati tudi tako lepa, plodovita in vesela. Torej pokora ne pomeni nekaj mučnega, morečega. Po svojem bistvu je nekaj veselega, osrečujočega, saj je to redna pot združenja z Bogom.

Ob bližajočih se volitvah in volilnim kampanji bomo še posebej zavestno molili za naš narod, domovino in našega voditelja.

Veliko ostarelih, ki sem jih obiskoval ob prvih petkih je odšlo s tega sveta. Novi se na žalost ne javljajo. Povabljeni ostareli in onemogli, da se prijavite za obisk ob prvem petku.

Volitve novih članov župnijskega sveta: Na prvo postno nedeljo 22. februarja bodo v Cerkvu na Slovenskem volitve novih župnijskih svetov za petletni mandat.

Dobri svetovalci niso tisti, ki imajo vedno prav ali ki najhitreje ponudijo rešitev. Prav tako niso tisti, ki želijo prevladati ali uveljaviti lastno mnenje. Dobri svetovalci so ljudje, pri katerih zaznamo notranji mir, zanesljivost, odprtost za druge, zdravo kritičnost, vizijo, prepoznavanje izzivov, pogled v prihodnost, zaupanje v Božjo previdnost ... Njihova beseda ne razdvaja, ampak povezuje. Njihova navzočnost ne stopnjuje napetosti, ampak ustvarja prostor zaupanja. V takšnem ozračju lahko skupnost raste in sprejema odločitve, ki niso sad trenutnega razpoloženja, temveč skupnega razločevanja. (Misel iz spodbud, ki jih duhovniki dobivamo pred volitvami).